

О. ХЕНРИ БРАКЪТ ТОЧНА НАУКА

Превод от английски: Тодор Вълчев, 1977

chitanka.info

— Казвал съм ти и друг път — обясняваше ми Джеф Питърс, — че женското коварство никога не ми е вдъхвало особено доверие. Дори в най-невинното мошеничество не можеш да разчиташ на жената като на съдружник и съавтор.

— Комплиментът е заслужен — казах аз. — Жените според мен с право могат да бъдат наречени честния пол.

— Та какво ли им пречи да бъдат честни? — възкликна Джеф. — Нали са пипнали мъжете било да правят шашми, било да работят наднормено заради тях. С жена можеш да вършиш бизнес само докато чувствата и цветът на косите ѝ са все още естествени. Оттам нататък търси да я замениш с някой корав, брадясал, тежко дишащ мъж с пет дечурлига и ипотекирана къща. Да вземем например онази вдовица, която ние с Анди Тъкър ангажирахме да ни помогне в осъществяването на едно наше планче за женитбено бюро в Кайро.

Имаш ли достатъчно пари за реклама — да речем, пачка, дебела колкото тънкия край на ок, — отваряй женитбено бюро, то носи пари. Ние имяхме около шест хиляди и разчихме да ги удвоим за два месеца — по-дълго с такава дейност човек не бива да се занимава, ако няма официално разрешение от щата Ню Джързи.

Ние скалпихме обява горе-долу в тоя дух:

„Симпатична тридесет и две годишна вдовица, с красива външност, обичаща семейното огнище, с капитал от три хиляди долара и ценни имоти, желае да се омъжи повторно. Предпочита небогат мъж, но с нежно сърце, тъй като разбира, че истинските добродетели по-често се срещат между скромни и бедни хора. Няма нищо против по-възрастен и не особено красив мъж, стига да ѝ бъде верен, да бъде добър стопанин и да знае в какво да вложи парите ѝ.

За повече подробности пишете до Самотна, чрез Бюрото за женитби на Питърс и Тъкър, Кайро, щат Илинойс.“

— Дотук работата върви епидемично — казвам аз, когато стъкихме това литературно съчинение. — Сега въпросът е откъде ще

намерим тази жена.

Анди ме поглежда със спокойно раздразнение — той има навика да гледа понякога така.

— Джеф — казва той, — аз мислех, че вече си се отказал от реализма в своето изкуство. За какво ти е тази жена? Когато на Уолстрийт ти пробутват акции, които наполовина са вода, нима очакваш да ти пуснат морска сирена в нея? Какво общо има между едно обявление за женитба и една жена?

— Слушай, Анди — казвам му аз, — във всички мои незаконни отклонения от легалната буква на закона винаги съм се ръководил от правилото, че продаваш ли една стока, тя трябва да е налице, да е видима, да можеш да я покажеш на купувача. И само по такъв начин — е, и с внимателно изучаване на общинските наредби и разписанието на влаковете — съм успявал да избягна неприятности с полицията, каквито не можеш разреши дори с пет долара и една пура. Така че, за да приведем в изпълнение нашия план, трябва да доставим телом една симпатична вдовица — или друга равностойна стока — красива или не, с описалите в каталога качества или без тях. Иначе има опасност да се озовем при мировия съдия.

— Добре — пренаглася Анди първоначалното си мнение, — може би наистина ще е необходима вдовица, в случай че пощенските или съдебните власти решат да извършат ревизия в нашето бюро. Но, питам те, къде ще намериш вдовица, която ще се съгласи да си губи времето за брачни шашарми, които явно няма да доведат до брак?

Обясних на Анди, че вече имам наум точно такава вдовица. Преди година моят стар приятел Зики Тротър, който си вадеше хляба с вадене на зъби и продажба на сода по панаирите, беше направил жена си вдовица, изпивайки някакъв цяр за корем вместо отровата, с която имаше навика да се налюсква. Аз много пъти бях ходил у тях и смятах, че ще можем да привлечем на работа жена му.

Градчето, в което живееше тя, беше само на шейсет мили и аз веднага се метнах на влака. Намерих я в същата къща, със същите слънчогледи в градината и същите петли, накацали по коритото. Госпожа Тротър напълно отговаряше на описанието в нашето обявление, ако не смятаме красотата, годините и имуществения ценз. Но личеше, че не е трудна за обработка, а и не беше толкова грозна.

Зарадвах се, че ще мога да почета паметта на Зики, като осигуря работа на вдовицата му.

— Почтена ли е работата, която ми предлагате, господин Питърс? — пита ме тя, след като ѝ обясних какви са нашите планове.

— Госпожо Тротър — казвам аз, — ние с Анди Тъкър сме направили изчисление, че най-малко три хиляди мъже от нашата широка и нечестна страна ще се опитат, след като прочетат обявлението, да получат вашата прекрасна честна ръка, а заедно с нея и вашите несъществуващи пари и имоти. От тази бройка поне трийсет стотици ще могат да ви предложат в замяна полумъртвото тяло на ленивци и скитници, на нещастници и мошеници, полакомили се за вашето богатство. Ние с Анди — казвам — смятаме да дадем добър урок на тези социални паразити. Ние едва се въздържахме да не основем корпорация под названието „Велико морално и безпаметно злотворително бюро за женитба“. Разбирате ли сега каква цел си поставяме?

— Да, разбирам, господин Питърс — казва тя. — Отдавна трябваше да се досетя, че вие не сте способни да си поставите по-неблагородна задача. Но в какво ще се състоят моите задължения? Един по един ли ще трябва да отблъсквам тези три хиляди мерзавщини или на групи, на групи?

— Вашата работа, госпожо Тротър — казвам аз, — ще бъде по същество синамурна. Ще ви настаним в някой тих хотел и няма да имате никакви грижи. Ние с Анди поемаме цялата преписка с клиентите и изобщо цялата дейност на бюрото за женитби. Естествено — казвам, — възможно е да се случи някой по-пламенен и буен обожател, който да набере средства за билет за влака и да се яви лично в Кайро, за да завладее сърцето ви, ако все още има с какво. В такъв случай може би ще се наложи сама да се справите с това неудобство и да го изритате собственокрачно от вратата. Ще ви плащаме по двайсет и пет долара седмично плюс разноските за хотела.

— Дайте ми само пет минути — казва госпожа Тротър, — за да си взема пудриерата и да оставя у съседката ключа от входната врата, и можете да ме зачислите още отсега на заплата.

И така аз превозвам госпожа Тротър до Кайро, настанявам я в един семеен хотел — по-далеч от нашия, за да няма никакви подозрения и недоразумения — и обяснявам цялата работа на Анди.

— Знаменито! — възкликва той. — А сега, щом съвестта ти е вече спокойна и стръвта е подръка и налице, можем да започнем риболова.

И ние пуснахме нашето обявление във всички вестници, разпространявани в този край. Едно беше напълно достатъчно. Ако бяхме разширили рекламата, щеше да се наложи да наемем толкова чиновници и трайно нахъдрени глави, че шумът от джвакането на дъвките би обезпокоил господин министъра на пощите.

Внесохме в банката две хиляди на името на госпожа Тротър и ѝ дадохме книжката, за да я показва, ако някой постави под съмнение честността и почтеността на нашето предприятие, Знаех, че на госпожа Тротър може да се разчита и че не е опасно да внесем тия пари на нейно име.

Това единствено обявление ни създаде такава работа, че по дванайсет часа на ден не вдигахме глава и отговаряхме на постъпващите писма. А на ден идваха по сто. Аз и не подозирах, че в страната има толкова много нуждаещи се, но с широки сърца мъже, преливащи от желание да се сдобият с една симпатична вдовица и да поемат бремето на грижите за нейните пари. Повечето от тях признаваха, че нямат пукната пара и ся безработни и се оплакваха, че никой не ги разбира, но всички бяха убедени, че разполагат с такива запаси от любов и разни мъжки качества, че вдовицата ще направи най-големия удар в живота си, ако се възползува от тези запаси.

Всеки клиент получаваше отговор от бюрото на Питърс и Тъкър, с който биваше уведомяван, че вдовицата е дълбоко впечатлена от неговото искрено и интересно писмо и че тя го моли да ѝ пише по-подробно и да приложи една своя снимка, ако това не го затруднява. Освен това Питърс и Тъкър уведомяваха клиента, че за да предадат второто писмо на красивата вдовица, е необходимо да получат хонорар от два долара, приложен в самото писмо.

Виждате колко прост и красив беше нашият план. Около деветдесет процента от тези доморасли благородници успяваха да се снабдят някак с по два долара и да ни ги изпратят. В това се състоеше и цялата работа. Е, ние с Анди се поозорихме и дори взехме да се оплакваме — лесно ли е цял ден да отваряш пликове и да вадиш долар по долар от тях?

Имаше и такива клиенти, не много наистина, които се явяваха лично. Ние ги препращахме на госпожа Тротър и тя вършеше останалото. Само трима-четирима от тях се върнаха в бюрото, за да си поискат пари за връщане. Когато започнаха да пристигат писмата от най-затъntenите краища, ние с Анди взехме да вадим от тях по двеста долара на ден.

Един следобед, когато работата беше в пълен разгар и аз скатавах банкнотите от по един и два долара в цигарени кутии, а Анди си подсвиркуваше „Няма за нея венчален звън“, неочаквано се изтърси някакво човече и взе да оглежда стените, сякаш беше попаднало на следа от изгубена картина на Гейнсбъро. Щом го видях, светнах от гордост, защото работата ни беше тип-топ и той нямаше за какво да се хване.

— Както виждам, днес имате голяма поща — каза човечето.

— Да вървим — казвам му аз и си слагам шапката. — Ние отдавна ви очакваме. Ще ви покажа стоката. Как е президентът — нали идвате от Вашингтон?

Поведох го към хотела и го запознах с госпожа Тротър. После му показах спестовната ѝ книжка с две хиляди долара на нейно име.

— Всичко е в ред, струва ми се — казва тайният агент.

— В ред е, разбира се — казвам аз, — и ако сте ерген, ще ви оставя да си поговорите с тази дама. Няма да ви взимаме два долара.

— Благодаря — казва той. — Ако бях ерген, можеше и да си поговорим. Довиждане, господин Питърс.

Към края на третия месен бяхме натрупали някъде към пет хиляди долара и решихме, че е време да приключваме. Започвах да постъпват доста оплаквания, а и госпожа Тротър като че се беше поуморила. Посещавах я доста поклонници, а това, види се, не ѝ допадаше много.

И тъй, решихме да ликвидираме и аз тръгнах към хотела, за да платя на госпожа Тротър заплатата ѝ за последната седмица, да се сбогувам с нея и да прибера книжката с двете хиляди долара.

Влизам в стаята ѝ и какво да видя: тя седи и плаче като дете, което не ще да иде на училище.

— Успокойте се — казвам, — защо плачете? Обиди ли ви някой, или ви е мъчно за дома?

— Не, господин Питърс — отвърща тя. — Ще ви обясня. Вие бяхте близък приятел на Зики, тъй че няма защо да се стеснявам от вас. Влюбена съм, господни Питърс. Влюбих се така силно в един човек, че не мога да живея без него. Той е олицетворение на моя идеал.

— Тогава защо не се вземете с него? — казвам аз. — Разбира се, ако любовта е взаимна. Храни ли и той към вас същите болезнени чувства, за които току-що говорихте?

— Да — казва тя. — Само че той е един от тези джентълмени, които идваха да ме видят в отговор на вашето обявление, и не ще да се ожени за мен, ако не му дам двете хиляди долара. Казва се Уилям Улкинсън. — Тук тя отново ревна да плаче, и изпадна в любовна истерия.

— Госпожо Тротър — казвам ѝ. — Едва ли има човек, който повече от мен да уважава сърдечните чувства на жената. Освен това някога вие бяхте другарка в живота на най-добрия ми приятел. Ако зависеше от мен, щях да кажа: вземете тези две хиляди и избраника си и бъдете щастливи. А ние няма да се оцетим, ако ви дадем тези пари, защото прибрахме над пет хиляди от тези баламурници, които имаха желание да се оженят за вас. Но — добавих аз — трябва да се посъветвам с Анди Тъкър. Той е добър човек, но много държи на деловите отношения. Ние с него сме съдружници на равни начала. Ще поговоря с Анди — казвам ѝ — и ще видя какво можем да направим за вас.

Връщам се аз в нашия хотел и обяснявам случая на Анди.

— През цялото време предчувствувах, че ще се случи нещо такова — казва Анди. — Не можеш да се осланяш на жена, когато в работата се намесят сърдечни чувства и предпочитания.

— Но, Анди — казвам аз, — много жалко ще бъде тази жена да остане с разбито сърце по наша вина.

— Така си е — казва Анди — и затова ще ти кажа, Джеф, какво смятам да направиме. Ти винаги си бил човек с меко и благородно сърце. Може би аз съм прекалено твърд, прозаичен и подозрителен. Готов съм поне веднъж да отстъпя. Върви при госпожа Тротър и ѝ кажи да изтегли двете хиляди долара от банката, да ги даде на човека, който е пленил сърцето ѝ, и нека бъдат щастливи.

Аз скачам и цели пет минути стискам ръката на Анди, а после тичам при госпожа Тротър и ѝ съобщавам нашето решение. Тя плаче

от радост така неудържимо, както плачеше преди малко от мъка.

След два дни ние с Анди си стегнахме багажа и се приготвихме да заминаваме.

— Не мислиш ли, че е редно да се видиш с госпожа Тротър, преди да заминем? — питам го аз. — Тя ще се радва много да се запознае с теб и да ти изрази своите хвалебствия и благодарности.

— Боя се, че нямаме време — казва Анди. — Трябва да бързаме, че ще изпуснем влака.

Аз тъкмо натъпквах капитала ни в специалния пояс, с който винаги пренасяме пари, когато Анди извади голяма пачка от джоба си и каза да ги сложа при другите.

— Това пък откъде е? — питам аз.

— Двете хиляди на госпожа Тротър — казва Анди.

— Как попаднаха у теб? — чудя се аз.

— Самата тя ми ги даде — отвръща Анди. — Повече от месец ходя вечер при нея — по три пъти седмично.

— Значи, ти си тоя Уилям Уилкинсън?

— Вях — казва Анди.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.